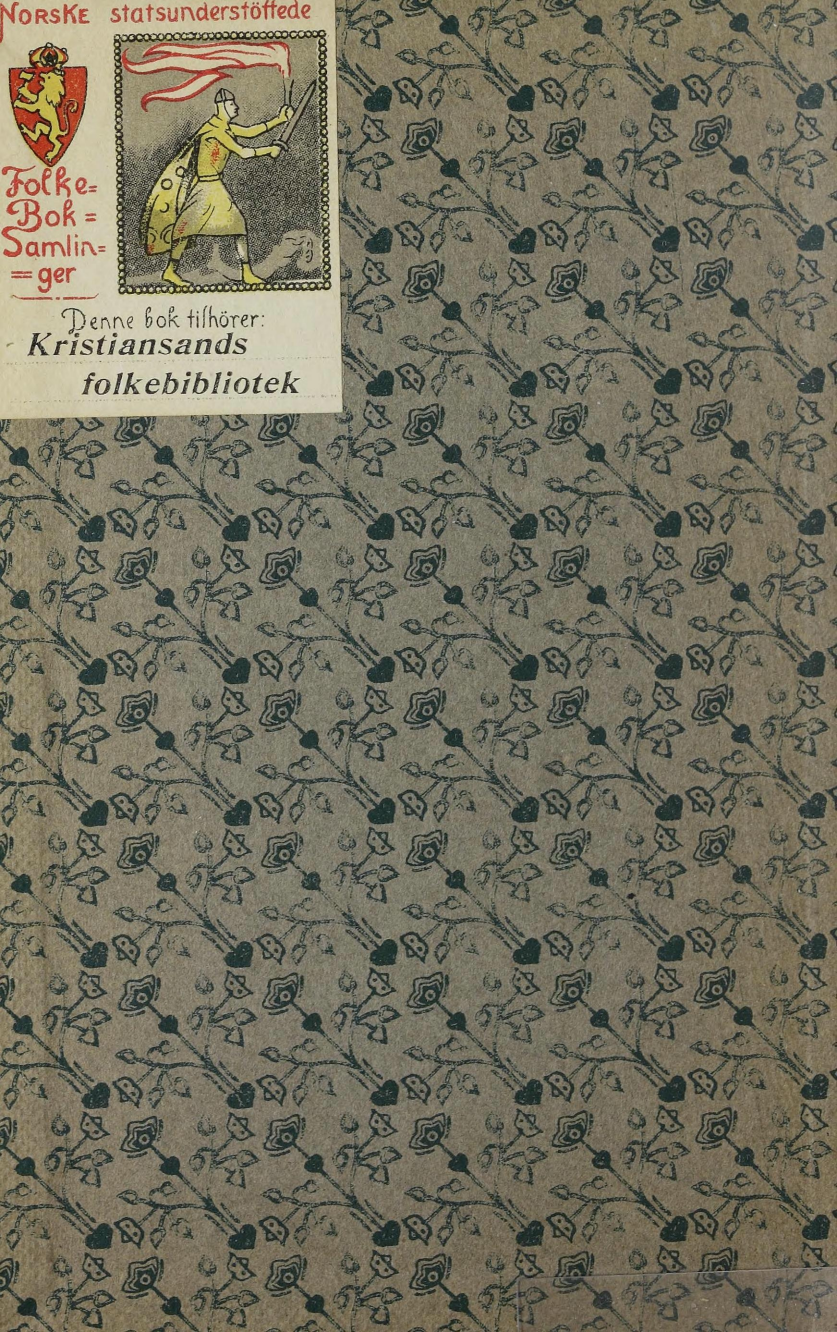

Folke-
Bok =
Samlin-
=ger

Denne bok tilhører:
Kristiansands
folkebibliotek

m

RES

d

Resvoll-Holmsen, Han

I tidens løp

10010269257001

HANNA RESVOLL-HOLMSEN

I TIDENS LØP

~~Kristiansands Folkbibliotek~~

OSLO • SOME & CO.S FORLAG • 1930

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

m

D

1.

176

FORORD

Når jeg har tillatt mig å samle sammen en del dikt i en liten bok, da er det ikke som en begynnende forfatter av skjønnlitteratur. Vel vitende at den vingede hest som får den klare kilde til å strømme, stadig må holdes i øvelse for å klare de vanskelige ritt og dessuten må strigles og pusses for riktig å ta sig ut, forstår jeg at en ganger som så sjelden brukes, lett blir stivbent og ikke løper elegant i den bundne stil.

Når jeg allikevel lar min gudbrandsdalske hest et øieblikk komme frem mellom de finere rasedyr, da er grunnen at den, fostret i „dalenes dal“, der går som en av de store årer op til mor Norges hjerte, så tydelig har følt mange pulsslag, som utgikk derfra. Disse har derfor gitt sig utslag i ytringer av glede eller sorg.

Da disse ytringer er kommet frem gjennom en lengere årrekke, tenkte jeg at de kanskje kunde gi et lite bidrag til tidsbilledet. Diktene er derfor satt op i den orden i hvilken de er skrevet og i regelen med den rettskrivning som første gang blev brukt.

Jeg håper de ærede bokanmeldere som leser dette forord, vil forstå at denne lille samling bør være undratt deres kritiske penner og bare få være hvad den utgir sig for.

Vestre Aker. Febr. 1930.

SOMMERFUGLEN

(1901)

I solens straaler den dypper sin vinge,
i duggens bad den tvætter sit bryst.
I dansende flugt den paa luftbølger svinger,
baaret af Zephyr, dens glæde og lyst.

Snart gjæster paa farten den blomsternes dronning,
snart hviler den vingen paa vuggende blad,
snart kalder den atter den duftende honning
til kronernes festlig indbydende rad.

Naar legende let over blomster den svæver,
den føler den er deres kjæreste gjæst.
Ved vingernes vift, ved sin skikkelse væver
den indvier blomsternes midtsommerfest.

FJELDVIOLEN

(1902)

Liden fager fjeldviol
drukket har af fjeldets sol,
derfor fik den ikke eie
lød som sine søstre blaa,
der med hjerteblade staa
drømmende langs skogens veie.

Men dens blomster titter glad
fra sit lysegrønne blad
op mod himlens lyse bue,
mod den gyldne stjernes vei;
selv i gyldent skrud mod dig
ler den fra sin lille tue.

PER SCHEI

(1905)

I vinterens evige nat,
i sommerens lysfyldte sol,
du søgte høit op under pol
de svundne aartusinders skat.

Ved det øde isdækte hav,
hvor du kjæmped mod sneviddens vind,
hvor du bæved ved nordlysets skin,
fandt du skatten fra fortidens grav.

Du gav ære og glans til dit land,
du gav løfter om skabende aand;
før med tak vi fik trykket din haand,
sank du blegnet bag gravdybets rand.

Vi vil præge dit verk i vort sind,
og gjemme dit smil i vort savn.
Vi vil mindes dit afholdte navn
i flammer af nordlysets skin.

TIL SKOLEBESTYRER QVAM

(1906)

Nu, da høsten har med hænder ømme
rige farver over løvet lagt,
og naturen synker hen i drømme
om den lange, lyse sommers pragt —
nu, da egnens skønneste konturer
tegner sig mod horizonten bedst,
og der høstes rigt fra plogens furer,
hilser vi vor kjære hædersgjæst.

Som en gartner værner sine planter,
gir dem plads og binder stammen op,
saa at lyset frit fra alle kanter
kalder blomstens blade frem af knop, —

saadan værned du i egen have
om de unge, glade barnesind.
Kraft de fik ved lys og friheds gave
til at skue kjækt i livet ind.

Altid du med høi og løftet pande
pegte did, hvor idealets skjær
hviled over lyse, skjønne lande,
med reflekser baade fjern og nær.
Altid du med aandens ild i tale
barnets sind og tanke fangen tog;
lave skolerum blev høie sale,
naar historiens skatte frem du drog.

Altid lagde du din sjæl i sproget,
blæste ind det med din egen aand.
Det, som var for barnet altfor broget,
ordned du med skjønsom, sikker haand.
Derfor du ved aandens eget under
veien fandt til hjertets skjulte krog.
Dine timer blev os høitidsstunder,
rige blade i vor livsens bog.

Og fordi du altid kunde finde
det, som løfted sind og fæsted hu,
har vel heller ingen nogensinde
mødt saa mange glade smil som du.
Med din rige evne til at forme,
præget selv af alle kraftens tegn,
ser vi dig igjennem livets storme
staa i ly af barnesmilets hegn.

Lad os nu i stundens glød faa binde
festens roser i din mindekrans.
Sterkest du fra alders stolte tinde
kaster over festens bæger glans.

Ren som luften under lyse birke,
fuld som toner i en melodi,
takken mod dig selv og mod dit virke
smelter sammen i en harmoni.

PAA BJØRNSONS BEGRAVELSESDAG

(1910)

Vaaren vaagned op af vintrens drømme
og sin løfterige dragt den foldet ud.
Se, da faldt der over landet strømme
af en taareregn ved sorgens bud.

Endnu falder taare efter taare
fra det dybe, smerterige væld,
væder veien, hvor din stolte baare
bæres til den sidste, lange kveld.

Men den samme lov, som byder skyens draabe
skjønt at sprede lysets farvepragt
i en regnbuglans, som lærer os at haabe,
samme lov har over taaren magt.

Se hvert lille farvebilleds lue,
som hver taare af din glans os gav,
straaler samlet i den store bue,
som mod sky er løftet fra din grav.

AMUND HELLAND

(1912)

Der staar et fjeld i Norges hjerte,
stort og mægtig,
og skuer vidt utover Norges land og folk.

Det er vulkansk, av gammel norsk granit,
av den bedste,
og bræen flommer paa dets brede bryst.

Det staar alene, har ei ved sin side
en anden klippe
og heller ingen mindre fjeld omkring.

Men over foten vokser skogen,
gran og furu,
birken, rogn og heg og alle norske trær.

I skogens dunkle bund gror lyng og ener,
den mørke krækling,
om vaaren og de lyse anemoners flok.

Og paa dets grønne bakker staar konvallen,
den blaa fiol,
og i den fulde sommer rosers flor.

Og længer op, i lyse birkelier,
staar knapsoleie,
i tusenvis den lille, gule fjeldfiol.

Og længer oppe staar den lille fjeldblomst
blyg og vakker
og blomstrer rikt ved fjeldets faderlige bryst.

Og allerøverst, rundt dets vilde top,
flyr ørnen.

Den skuer utad mot de fjerne land.

Men over toppen selv, i vinternatten,
staar stjernen
og vinker opad mot uend'ligheten.

*

Det norske fjeld er haardt,
ei kniv, ei glas
kan ridse kvartsen i dets sterke krop.

Men naar der blæser i den varme sommer
et pust fra syden,
da smelter sneen om dets brede bryst.

Og smeltevandet væter fjeldets side
og blomstens fot
og gaar i dypet ned til træets røtter.

* * *

De, som bor i fjeldets skygge,
klager ofte over fjeldet,
savner jo den lune hygge,
som de har, der hus fik bygge
fjernt i naboprestegjeldet.

*

Men de modige, som tør
gi sig kjækt ikast med fjeldet,
som tør stole lidt paa heldet,
gjøre mere, end de bør,
som tør vandre gjennom skogen,
og gaa vid're op i lien,
og som tør forlate stien,
derpaa vandre over bræen,
og gaa op til selve toppen,
kjøle sig i vintersneen
for den glød, de fik i kroppen,
disse faa de elsker fjeldet
for den utsigt som det gav dem
over fjerne land og riker,
over Norges land og folk.

*

Alle de, som bor i dalen
og har fjeldet mer paa avstand,
saa de ikke bor i skygge,
alle de, som her fik bygge
og fik dyrke eng og aker,
alle de, som passer kvæget,
alle de, som lager maten,

skotter ofte op til fjeldet,
ser det næsten som en fader,
der med venlighed dem følger
paa den travle arbejdsdag.

*

Alle de i hele landet,
som fik nyde godt av fjeldet
og som derfor holder av det,
ser idag med tak imot det,
der det stort og mægtig rager
over Norges land og folk.

VED ROBERT COLLETTS BÅRE
(1913)

Der staar et skjønt og mægtig træ
paa en av Norges sletter.
Det er saa høit, at alle det maa se.
Dets rot er fæstet dypt i frihets friske jord,
der næret har saa mange store jetter.
Om foten bre'r sig markens lyse blomsterflor.

Igjennem stammens vældige kanal
gaar rike livsens strømme.
De føres opad i hver aare smal,
helt til den munder i den underskjønne top,
der med sin blomstersne, i stjernerdrømme,
sig vilde strække høit i æt'rens rike op.

Dog toppen knak i frostens kolde arm,
mens drømmen sig i gylden taake spredte,
og paa hvert blomsterblad faldt mangan taare varm.
Men snart med undren fik man nu at se,
ei bare top og stamme var den sterke jette,
at ogsaa grener bar det store træ.

Til disse strømmet stammens ædle saft,
og en av dem sig bredte som en krone.
De unge skud den nærret av sin kraft.
Og just fordi den bredte sig i denne form,
den blev et ly i Nordens kolde zone,
hvor mange søkte hen i livets storm.

Et av dens mægtige og skjønne skud
er faldt idag til jord, av vintersneen tynget.
Paa denne gren, ja helt fra den sprang ud,
bak alt dens rike løvverk godt i skjul,
en broget fugleskare har sig gynget,
saa mangen gylden bille sat og sommerfugl.

Vi, som stod under grenen med dens hær
og hørte tusen friske toner klinge,
vi hadde den alt mer og mere kjær.
Som trækfuglskaren, der tilbake kom
hvert foraar paa sin lette, spilte vinge,
vi ogsaa kom igjen, som til en helligdom.

Med vemod mindes vi, at dette hegn
for Nordens rike dyreliv er borte.
Men mindes maa vi og, at just vor egn
ved grenens store omfang blev dets hjem,
saa naar vi ikke stænger for med svære porte,
vil kanskje ogsaa mere række frem.

Du skjønne gren paa slegtens stolte træ,
vi bringer dig idag den sidste hyldest.
Det frø, som falder paa den hvite sne,
vi samle skal og saa i frugtbar jord,
i Norges friske jord, at dig sker fyldest.
Men tid vil gaa, før spiren kan bli stor.

ANGST

(1917)

Hvi stiger der sukke fra Norges bryst
og glitrer av taarer paa kinden?
Hvi er der i dalen saa stille og tyst,
kun dæmpet klage i vinden?

Det samles i angst i et havblikks sekund,
før frihetens love man krænker
og lægger med jernhaand og vilje om mund
sin mor, sit Norge, i lænker.

Da engen dør under isbrands hvælv,
og kilden stanser sin tale.
Og træet visner ved sjø og elv
samt rosen i Norges dale.

GJENDE

(1917)

Der hviler et smykke paa Norges bryst
under bræens skinnende bue.
Det skulde vel synes hver nordmands lyst
denne edelstens straalende skue!

Han rækker dog haanden og fordrer sterk
sin moders skjønneste smykke!
For dette herlige guddomsverk
vil han kjøpe sin nye lykke.

Men hør, hvad hun svarer, vor gamle mor
med snehvit krone om panden:
„Du ser ikke ret paa min hjemlige jord!
Jeg vet du mig tar for en anden.

Merk dig, mit barn, baade kvinde og mand,
et alvorets ord fra mit hjerte:
Du glemte mig helt i det fremmede land!
Du voldte mig sviende smerte!

Du søkte mig ofte i lek og i lyst.
Dog en tjener jeg var i din tanke.
Du hvilte dig ei ved en moders bryst
og hørte mit hjerte banke.

Jeg hadde en søn; som lerken han sang,
naar høit den stiger om vaaren!
Hvor skulde han ændret sin tones klang,
naar du stemte mig blodet i aaren?

Han kjendte min stemme og hørte mit navn
i fossens brusende tale,
naar træt av flugten han søkte min favn
i de mørke, skogklædte dale.

Jeg hadde en anden med dypere røst,
som maaltrostens sang i skoge.
I hjertet han bar mig fra fiskerens nøst
til bondens dyptskjærende ploge.

Saa høit har han elsket sit land og sit folk
og baaret mig vidt gjennom sangen,
at han fik være min egen tolk.
Og digterkonge blev rangen!

End har jeg en søn med graanende haar,
en søn, som du skylder at hedre!
Jeg vilde ei skape ham sangerkaar.
Jeg trængte hans kjæmpekraft bedre.

Jeg saa, at han magtet de tunge tag
og bad ham min støtte at være.
Han ofret med glæde sin arbeidsdag.
Han ønsket ei larmende ære.

Han ofrer den ind i de graanende aar
og fordrer ei løn for sin møie.
Han samler din arv! I den nye vaar
den folder sig ut for dit øie.

Lik furuen er han, mit eget træ!
Som den stikker dypt han i jorden.
Den kraftige stamme med malmfast ved
staar sikker i storm og i torden.

Den hæver mot lyset sin krone op,
skygger ikke for lyngen om roten.
Kun nikker i vinden den tunge top
til Linnæaens klokker ved foten.

Du spør ham maaske om mit smykkets værdi?
Han svarer dig ikke kanhænde,
men blader i boken og peker deri
paa det han har skrevet om Gjende.

End regner jeg blandt mine egne børn
en sterk og aldrende sanger,
der stirret bedrøvet paa Tysklands ørn,
naar slegtens forhaabning den fanger.

I vildrenhammen ved jøklers fot
har han næret sin sorg og sin lykke
og gydt av sit dyre hjerteblod
i Gjende, mit skjønneste smykke!

Og derfor tar jeg ham tæt i favn
og trykker ham ind til mit hjerte!
Og ind i Norge jeg fletter hans navn
for alt mine egne han lærte!

Og flere, som gik i sin moders hjem,
har jeg dækket saa ømt under mulde.
fordi jeg visste de længere frem
vilde lide av tidens kulde.

Blot hjemmets dør stod aapen paa klem,
de aapnet den helt, de kjære.
Jeg ber dig saa bønlig, gjør du som dem!
Ti hjemme er bedst at være.

Der vil du faa se at den kjæmpevakt,
som stiger av ur og ulænde,
med roser indvævet i beltets pragt,
er jotnernes vakter om Gjende.

Med moderens sterke, anende magt
jeg føler det blir ei din lykke,
hvis du med fremmede kræfter i pakt
tar Gjende, mit skjønneste smykke!"

SYNDEFALDET

(1918)

Stængt er Edens have atter
av Kerubers strenge vagt,
Paradisets søn og datter
utenfor dets gjærde bragt;
ti de kunde ikke fatte
livsenstræets straaleglans.
Kundskapstræets rike skatte
fanget deres sind og sans.

Men de fik ved frugtens sødme
kun sin nøkenhet at se,
favnet under blygsels rødme
Paradisets fikentræ,
av hvis blad den sidste gave,
det de flettet til en dragt,
skjænktes dem fra Edens have,
før den lukket for sin pragt.

KAIN OG ABEL

(1918)

Paradisets søn og datter
utenfor sit Eden staar;
at de lever, kun de fatter,
og at nu kun haand forslaar.

Svundne er de lyse drømme
hist i havens løvsals park.
Men igjennem taarers strømme
skimter de den nøkne mark.

Snart de setter plog i mulden
om sit lille enkle bo.
Faareflok, saa hvit og ulden,
klapper deres sønner to.
Større blit tar Kain plogen,
Abel vandrer hyrdens sti,
hvor den slynger sig i skogen,
gjennem bergets blomsterli.

Kain tok av markens grøde
til et offers soningsakt.
Abel lader faaret bløde.
Skaperøiet er paa vakt,
sender sine blide straalere
over hyrdens offerhaand,
men med strenghets blik det maaler
gaven git av Kains haand.

VED FESTEN FOR PROFESSOR W. JOHANNSEN
DEN DANSKE FYSIOLOG OG ARVELIGHETSFORSKER
(1918)

Fra rike gyldne akre, grønne enge
i ly av løvskogs sommerglade hegn,
der kom herop en av de danske drenge
at gjeste os i fjeldets barske egn.

Naar smukt han talte til os der i salen,
ei bare øret var til sjælen vei.
Et billed mødte øiet under talen,
og sammen begge indtryk slynget sig.

Paa engen stod han med det lyse hode
av solen badet, nærved hegnets rand.

Han plukket bladet, som paa grenen groede,
og farvemættet blomst paa græsklædt sand.

Han saa med undren paa de klare vinger,
naar fluen trygt sig satte paa hans haand,
og naar han hegnets gren tilside svinger,
paa marken langsom snegles sorte baand.

Du arme! sa han tidt, naar en fremtoning
ham syntes skapt av en unaadig magt.
Ak, hvorfor blev dog ikke kaars forsoning
dig sammen med din arv av anlæg bragt?

Jeg kan ei hjælpe dig, ei skaperevne
i menn'skets lille svake haand blev lagt.
Nu skal du høre, hvis du tid vil levne
til paa min tale litt at give agt,

at det, der blev min underfulde gave,
var kun at læse i naturens bog,
for efter megen flid med først at stove
at tyde love i dens dunkle sprog.

Naar her jeg staar i solens skin paa engen,
med himlens hvælv foroven, havet nær,
min lykke er jeg føler mig som drengen,
der lærer læse av sin moder kjær.

Du danske dreng — vi takker dig iaften
for alt du øste av din rike skat!
Vi vet forvisst at det vil øke kraften
som endnu slumrer efter vinternat.

AXEL HEIBERG, 70 AAR
(1918)

For de store dimensioner,
for de gamle kjæmpetrær
et hurra! De rike kroner
enn er tidens ungsog nær.

OVE DAHL

(1918)

Ned den brede trappe i Minervas hus
kom han klokken to imellem søiler frem,
tok saa over pladsen med dens singelgrus
og en liten „slæng” maaske, før han gik hjem.
Hodet var litt bøiet, som om han paa marken saa
en og anden blomst paa gruset staa.
Gangen var litt ujevn, som om viddens sten
eller urens heldning styrede hans ben.

Den som ikke visste andet svar
paa et spørsmål under „urets” tal
om hvem den beskedne mand mon var,
end at det var konservator Dahl,
tok ei feil, det kan vi si som mere vet
end at bare konservator Dahl han het.
Det som navnet sier var han fuldt og helt;
aldrig har han gjort no stykkevis og delt.

Kom paa vandring han i Norges land
fra de høie fjeld til dalens skjød
eller klippen ned til havets strand,
straks et andet svar paa stillet spørsmål lød,
like ret som det der før er sagt,
kun at dette har en større magt;
ti en tone fra vor høie friluftshal
klinger med i navnet „Blomsterdahl”.

Skogens skjønnne vaarbørn, lyngens mørke dragt,
silkebløte dun i myr og kjær,
birkeliens farvedrys paa fager bladverks pragt,
engens græs og blomsterrike hær.
Foldet marikaapeblad i dugget vidjekrat,
enerbusk med tyrehjelmens hat,
alt til isranunklen under bræens brem
fandt i dalen der sit rette hjem.

Femogtyve somre har han grant
fristet fjeldets savn og ødemarkens gru,
trodset havets storm mot klippehyldens kant,
vandret vid're frem hvor andre maatte snu,
Kildens vand kun, kaffetaaren brun
slukket tørsten; hyndens bløte dun
ikke trætte lemmer hvile gav,
og ei mødig fot et tyrkisk teppes grav.

Femogtyve vintre i Minervas hus
har han sitted ved sit brede bord.
Kun en sjelden gang utover pladsens grus
lot han blikket vandre; plantehaugen stor
skulde presses, klæbes, ordnes, bibliotekets rad
maatte saa til slutning spørges ad.
Kvelden sat han, mens han haanden hvile lot,
hos Linné og ved Gunneri fot.

*

Ene gik han ikke over viddens sten,
ei i urens bratte heldning, ei mot tinden op.
Flora fulgte ham paa lette ben,
slynget sit gevandt om fjeldets top.
Hvilte han sit hode træt i hendes fang,
hendes stemme i hans øre klang.
Derfor blev ei nogen vandring tung.
Floras vaar ham gjorde evig ung.

— Ove — Blomster — Konservator — Dahl!
ta en hilsen fra os nu ikveld
for de femogtyve i Minervas hal
og ved Floras evig friske væld.
Nu da sølverklokken klinger om din pakt,
teppet falder ned for anden akt,
sitter vi og haaber: tredie gang
klokken lyde maa med gylden klang.

IN PERICULO SUMUS

(1918)

Fra tidlig morgen til sildig kveld
jeg gaar i krat og paa høie fjeld,
paa moserand og i sortklædt ur,
i kildenyn og i bækkedur,
i birkeli under løvets hang
blandt lokketoner og fuglesang,
paa furumo og paa brungrøn myr, —
men overalt i et eventyr.

Jeg kan ei skjønne hvor det er fat;
det er som dagen er blit til nat.
Hvad natten bar i sit dunkle skjød
det vælder frit frem i solens glød,
fra stortrold ned til de tusser smaa,
som dagen før ei fik skinne paa,
med huldrekvinder i broget flok;
de ænsar intet, — er selv sig nok.

Med undren ser jeg fra dag til dag
hvor fjelde splintres med vældig brag.
Et malmkorn kunde jo sitte gjemt,
blandt store stenmasser indeklemt.
Det kunde øke den rike skat,
som dynges sammen i dypets nat.
„Spar ingen møie, klem bare paa!
Vi sikkert engang maa kornet naa.”

I skogen ryddes av vældig haand
med plan, som skaptes av trolde aand.
„For birk og furu behov ei er;
de er for gode, er bondens trær.
Kun granen passer i trolde flok;
den har vort valgsprog „vær selv dig nok.”
Men ellers har vi vor egen skog;
den staar alt tegnet i troldebog.

Den skal bestaa kun av kjæmpetrær,
av usselt liv ei — av jern de er,
der hurtig hamres i fjeldets nat.
Snart støpt er træet — paa plads snart sat.
Det fyldes ikke av livets saft,
men gjennomstrømmes av lynets kraft,
der i en tusenedels sekund
kan stanse aanden fra livets mund.

Paa hvert et træ skal vi klæbe op
et billede av en menn'skekrop,
sagt rettere hvad igjen vil bli,
naar man vil øve sig i det fri
og naa til toppen av skogens trær
og kommer nær dem. Straks støv man er.
En lystig lek for et troldeblik!
Vi ser vor evne blev guders lik."

Jeg dette hørte bak birkens blad,
hvor jeg i skjul under løvet sad.
Jeg stiger frem for at kunne se
de trold og tusser, som talede.
Da faar jeg se til min store skræk,
at alle bærer paa kjendte træk
av tidens mennesker, store, smaa;
jeg stirrer — kan det slet ei forstaa.

Er trold og tusser i menn'skeham?
Hvad eller folk lyst i troldeban?
Da kommer stille bak træet frem
den gamle seer, forlængst gaat hjem.
„Du undres," sier han mildt, „mit barn.
Ak, hvor jeg vared' for tidens garn!
Min vuggegave, min seeraand,
den delte ut jeg med gavmild haand.

Til Dovregubben I alle kom,
hvor I den grønklædte stredes om.
Men hvorfor gjorde I dog saa galt,
og ei som Peer dengang mest det gjaldt?
Der har jeg varet saa sterkt; men I
lot trolde rispe Jert øie — tvi!
Nu gaar omkring I med troldesyn
og snor om verden de bleke lyn,
og siger lynet gi'er liv og kraft;
men lynet øder jo livets saft!

Solveig har ventet i vinter, vaar;
hun fik nok sitte i mange aar,
mens I har fartet i verden om
og reklamert for Jer keiserdom.
Jer purpurkjortel i laser er.
Læg den nu av og ta hverdagsklær,
og hør min varsel fra gravens bo;
saa faar jeg hvile og glemsels ro.

Den største fare Jer venter end.
Se, derfor kom jeg herved igjen;
thi I skal vite, paa vidden vid
der gaar jeg meget i denne tid.
Den knappestøper jeg passer op
og ber ham skaane Jer arme krop.
Den er nok mager, men endnu hel,
har endnu resterne av sin sjæl.

Han svarer kun, som han svared sidst:
„Til næste korsvei, ei længer frist!”
Ta Jer ivare, saa sterkt jeg ber,
for støpeskeen! Gjør I som Peer!
Da hytten laa der med kjendt symbol
av renshorn, havfru med fiskespol,
og han blev møtt av en velkomstsang,
han søkte redning i Solveigs fang.

Som han I kommer med graanet haar,
Av haab kun spirer den nye vaar.
Og tro og kjærlighet, haand i haand,
maa gi arbeidet dets rette aand.
Du barn av tiden, si det fra mig,
og si av alle jeg valgte dig,
fordi din taare i Gjende faldt
nær Gjendineggen, da mest det gjaldt.”

VED AMUND HELLANDS GRAV
(1918)

Se Norge aapner ham idag sin favn
og reder ømt ham der det sidste leie.
I sorg og glæde var det hendes navn
der var hans kjæreste og bedste eie.
Naar her han lægges ned i Norges jord,
vi vet han hviler hos sin egen mor.

Tilbake staar vi i den stille dag.
Da hører vi hans sjæl fra mulden stige.
Den løftes høit av sterke vingeslag
og bæres op til evighetens rige.
Vi lukker øiet under hævet bryn
og følger flugten med vort indre syn.

Den seiler modig over jordens rund,
men sænker sig i jøkelland ved polen
og svæver dit, hvor kratres hete mund
sin damp og aske slynger op mot solen.
Saa kredser den i ring om Alpens top
og flyver hurtig til sit hjemland op.

Du store sjæl, vi føler at du vil
os følge længe gjennom tidens møie.
Og naar vort eget blik ei lenger strækker til,

vi speider opad mot dit klare øie,
om det i Norges billedrike bog
har tydet alle gaaders dunkle sprog.

Din røst vi høre vil i bræens drøn,
i fjeldvægs ekko og i elvens tale,
i sjøens bølgeskvulp og smertestøn,
fra furukroners sus i dype dale.
Dit billede i speil i ædel sølvkrystal
vil møte os i fjeldets dype hal.

Saa rik og sand, vi eier dig endnu,
men kan først da maaske dig rettest hædre,
naar sterk og fri din aand med modig hu
er traadt i rækken ind blandt landets fædre.
Der hilser vi dig nu, du store mand!
Der verger du med dem vort fædreland!

VORT FÆDRELAND

(1918)

Vort fædreland, vort fælles hjem,
sig verger vi din ret,
saa senere du kan gaa frem
med styrke i din æt?
Sig tænker vi som hine mænd,
der gav os frihets arv,
og stiller vi vort krav derhen
det ett blir med dit tarv?

Hvergang vi gaar paa fjeldet op,
ser vidt om fagert land,
da tændes vel ved vardens top
i hjertets dyp en brand,
en glædens lue i vort bryst,
men og en kampens glød;
vi sverger landet i hver dyst
at verge til vor død.

Vi ser det gir ei rigdoms kaar,
ei velværs trygge ro;
men det gir styrkens friske vaar
og dennes lyse tro.
Med freidig mot fra top og tind
vi lar budstikken gaa,
og verger saa med nordmandssind
den jord vi lever paa.

TIL EN VENINDE MED EN GULDSTJERNE

(1918)

Liten guldgul stjerne
hilser vi saa gjerne
naar hver vaar den titter frem paany.
Over muldens dække
gyldne straaler række
os fra blomsten under løvets ly.

Færdig laa alt løken,
længe førend gjøken
hadde meldt de lyse nætters rad.
Derfor som et under
den i korte stunder
skyter blomst og folder ut sit blad.

Tidt i vaakne drømme
tunge længsler svømme
til en rik, ja overdaadig jord,
dit hvor liljer fagre
kranser fulde agre
under vaiende og elsket tricolor.

Der hos søstre blide
du ved deres side
til din egen fik emanationens glans,

som paa slegtens kjede
sine straalere sprede
vil paa mer end søskends blomsterkrans.

Rundt dig løvtræers rade
fælder sine blade,
saa at du i mulden vokse kan.
De med kjærlig vilje
vil sin norske lilje
knytte til sit eget barske land.

PROFESSOR HANS GEELMUYDEN, 75 AAR
(1919)

Nu da menn'skeslegten synes hige
mot et kaos i sin samfundsrot —
nu den vil at alle skranker vige
skal for lovløse tyranners fot —
nu den stiger paa sin egen vinge
larmende mot hvælvets dype blaa,
fordrer høilydt alles ros skal klinge,
alle skal dens skaperverk forstaa, —

ser vi dig i lys fra stjernevrmlen
som et sikkert punkt i mørket staa,
søkende som før med blikket over himlen,
hvor de lysende og fjerne kloder gaa,
holdt i bane av de strenge love,
skrevne fordum med Titaners blod;
overvaaket saa de ei faar sove
leder de den gyldne straaleflod.

Daglig i sin vogn ompændt av flammer
kjører Helios blandt himlens dyr.
Ingen kule ham fra Skytten rammer,
intet angrep av den vilde Tyr.

Løven med sin klo i potens folder
lader rolig guden dra forbi,
og paa giften Skorpionen holder
i den lumske krok, den skjules i.

Fra din plads paa jorden du ham fulgte,
Faëton ei lik, den solens søn.
Ti blandt friske skoleminder dulgte
du den dristige med samt hans bøn,
ham hvis høie fader skjønt ugjerne,
tvunget kun av givet løftes baand,
for en dag gav lov sig i hans vogn at fjerne,
styre den med uerfaren haand.

At den ene dag blev skjæbnesvanger,
vet vi alle. Helt til døgnets nu
fra det gamle old har gudens anger
fyldt den ganske menn'skehet med gru;
ti hans heste sprang i vild uorden,
som om Faëton var ikke til:
Istids kulde slukket liv paa jorden,
solbrands hete dræpte med sin ild.

Paa din plads i stjernenatten ventet
du de vante bud fra rummets hvælv,
mens din sjæl de sikre skrifttegn hentet
til en lov du bærer i dig selv.
Evigheten dem tillaans dig skjænkte
for et ædelt, trofast taalmodts aand,
og med sindets ro den dig betænkte,
ro som verden søker med sin haand.

Og fra stjerneglansen i det høie,
naar i rolig tindren du den saa,
faldt et gjenskin i dit eget øie.
Naar dit blik de andre hvilte paa,

laante denne glans dem sjælens vinge,
saa den i et lynglimts korte nu
kunde sig mot selve kilden svinge
og sig rikere mot jorden snu.

Vi, som tolket fik de strenge love
av din rolige og klare aand,
vil idag blandt alle andre vove
i ærbødighet at trykke varmt din haand,
med et ønske fra vort hjertes indre:
Mange gange vi fra høst til vaar
maa endnu faa se din stjerne tindre,
som stod tændt i trekvart hundred aar.

DOVREJENTEN

(1919)

Igjennem Rostens vilde port
til Dovre op du kommer.
Der møter du ei klippen sort,
men grønklædt dal og sommer.
Der Laagen gaar med rolig gang
og nynner jentens vuggesang,
som toner med den gamle klang.
Da spirer kindens blommer.

Men tro ei du faar hende se,
naar traadt er barneskoen.
Før smeltet væk er vintrens sne,
forsvinder hun med koen;
med kalv og gjet med perlekind
hun drager til sit rike ind.
Det ligger der hvor fjeldets vind
er herre — ei paa moen.

Indunder bergets høie dør
der maa hun hurtig drage;
ti ikke lytte der hun tør
til arme Hildruns klage,

hun som derinde leve maa,
fordi hun feil drog kjendsel paa
sin fæstemand. En tusse graa
hun bare fik tilbage.

Men Dovrejenten huldrens kaar
behøver ei at friste.

Ti Norge skjænkte hvert et aar
det bedste alle visste.

Blot ikke huldrens skin og tant
det unge sind i snare bandt,
saa bedre det end sit hun fandt,
hun vil det aldrig miste.

Der hilser hende duft fra kve
og sang fra birkens grene.

For solen viger vintersne,
og bækken ler bak stene.

Gjeitfivil sprætter hvit av muld,
av Maiblomst er bakken fuld;
snart straaler Soløis blomsterguld.
Her er hun ikke ene.

Hist i det høie Rondeslot
der skinner guld og silken.

Men jenten vet og skjønner godt
det kun er stry og stilken.

Der mere op om hende gror
end om hin kongedatter stor,
som med sin far i „Slottet” bor,
men kun er et skabilken.

Og vil du høre hvad hun faar
den staute Dovrejente,
da maa du ta en melketaar
og gi dig tid at vente.

At nævne hurtig alt hun fik,
se det var aldrig hendes skik.
Du bruke faar dit eget blik,
vil du den kundskap hente.

Er armen fast og kinden rund
at tro vil bedst sig lønne,
det kom av flid og melken sund
og gang i bakker grønne.
Er øiets farve trofast blaa,
da hvilte blikket ofte paa
Veronikaens blomster smaa,
dens blomsterøine skjønne.

Og sauene med det lille lam
byr dragt saa god for kulden.
Paa fjeldets ryg og høie kam
den blev saa tæt og ulden.
Men farven paa livstykke fast
gir Maurens hvite blomsterkvast
av saftens blod i rotens bast,
som ligger gjemt i mulden.

Og glansen i det hvite lin
bak søljens blanke smykke
hun renest fik av solens skin
paa eng og sæterlykke.
Naar skjørtet fint om hoften sad,
paa kve hun spurte moten ad.
Ti Muristakkens foldeblad
gav just et vakkert stykke.

Naar solen synker ned i vest,
da stilner engens klokke.
Snart klinger den hun liker bedst,
naar hun tar til at lokke.

Og Mairos og Kranselin
gaar mætte ind paa baasen sin.
Men Stjerne, Litago saa fin
gaar ind med Perledokke.

Naar somrens grønne straa og blad
for høstens guld maa vige,
og tømt er hylden, vendt hvert fad
forlater hun sit rige.

Da ser du stulen ensom, lukt,
Snesøtens fagre stjerne slukt.
Snart naar hun stiens sidste bugt,
vil ned til bygden stige.

Først sender hun sin hilsen ned
til elven, dalens konning.
Saa gaar det raskt mot bygden ned,
der venter fjeldets dronning.
Den dag da hersker glæde, fest.
Naar hun sig svinger fra sin hest
hun æres som en sjelden gjest
og nyder stundens honning.

RAGNA NIELSEN

DEN ÆDLE FORSVARER AV DET NORSKE SPROG
(1920)

Norges sønner gaar med splittet sind,
uten ret at samle sine tanker;
kampens røde luer trænger sig derind,
som i vikings vilde hjerte blodet banker.
Gylden port i Myklagard igjen
prises nu som før av Jorsalfarens mænd.

Retfærds hvite krone om de ædle træk
bærer Norges høvdingbaarne datter,
der hun stolt og værdig viser væk
dem der ikke stundens fulde alvor fatter.
Hør, hun taler! La os merke det —
strengt — ti det er hendes fulde ret.

„Du med vikingsindet, som vort arvegods
røve vil fra fædrelandets gjemme,
ta som bod en pilgrims gang tilfots,
forat du din store synd og skyld kan glemme!
Husk, du svoret har til Hvite Krist,
du ei røve skal med magt og list!

Stemt hang harpen, fædres gyldne arv,
skjønt dens ømme toner kunde lyde,
fylde rikelig vort hjertes tarv,
ofte over vild og farlig berserk byde.
Nu du strengens klingende metal
bytter for et laant fra bergets hal.

Se! omkring staar Norges barnehær
med forventning i de blanke øine,
som forvisst det bedste vaaben er
til din sterke vilje og dit mot at høine,
saa at harpens rene, skjønne klang
frit kan følge barnehærens sang.”

Nu da vaaren bryter alle baand,
vil vi flokkes om den høvdingbaarne,
hun som retten fik ved aar og aand
til at dadle kongens mænd og landets kaarne.
Fædre kalder hende fjernt i taakedamp.
Dog gaar modig end hun foran i vor kamp!

EN HILSEN (1920)

Det var i krigens tyngste stund,
midt i den største vaande:
Der lød et skrik fra alles mund,
at Tricolorens himmelbund
blev sort av ørnens aande.

Men Tricoloren vaier end
frit over dal og høie.
Det himmelblaa er rent igjen!
Det voldte alle tapre mænd
med motets magt i øie.

Soldaten i sin sterke drøm
har reddet frihets farve.
Han den med offervilje øm
og blodets varme røde strøm
lot efterslegten arve.

Den samme farverækkes pragt
paa Norges flag er malet.
Men paa det blaa at give agt
er tegnet, at vi staar i pagt
med dem som vel har talet.

Hils Tricolorens blaa idag,
vor egen frihets farve!
Som Norges bedste fremtidssag
vi vil at haabet i vort flag
skal efterslegten arve!

EUGEN WARMING, 80 AAR
(1921)

Du sterke, ædle ek idag maa bøie
din skjønne gren isammen til en krans;
der feires fest for en av aandens høie,
hvor netop din vil passe til dens glans.

Nær alders grænse dine knopper bryter
av grenen frem, utfolder vaargrønt løv.
Hans sjæl endnu de friske blade skyter
av kundskaps knop, ei falmet i dens støv.

Din ved bød ikke parasiter fæste,
der gjør den bløt ved lumske kræfters spil.
Hans aandskraft hindret dem fra ham at gjeste
og gav ham fasthet, skjønt han var saa mild.

Han lærte andre ei ved dem at tækkes,
men lot dem følge dit han pekte selv,
som unge stammers top der opad strækkes,
beskygget av de høie kroners hvælv.

Vi eier alt hans øie kunde fange,
hans aand har skjelnet av naturens lov.
Symbolet paa hans verk, ham selv, vil mange
i *Quercus robur* se i Danmarks skov.

Den største hæder, høiest pris man visste
at gi en borger i det gamle Rom,
det var en krans man bandt av ekens kviste,
corona civica den døptes som.

Det høie raad av viden og av tanker
den ædle verdensborger skjænke vil hans løn,
og rækker nu idag, mens hjerter banker,
corona civica til Danmarks søn.

VED AVSLØRINGEN AV P. QVAMS MINDES- MERKE

(1922)

Mens vint'ren lyser mat ifra det høie
paa klippelandets tind og dype dal,
idag der reises i de dødes hal
en ædel høvdings billed for vort øie.
Fra dengang bud gik over land og hav
med tro at tusen ham i sindet gjemte,
gavmilde hænder kjærlik paa hans grav
har aapenbaret at de ei ham glemte.

Vi vet at denne aandens sterke kjæmpe
har kræfter løst i folkets frihetstrang;
hans navn har derfor mindets dype klang,
som ikke tidens hæse skrik kan dæmpe,
og har for dem en egen tryllemagt,
der engang fulgte i hans store skare.
Hans verk staar nemlig med alt godt i pagt
og kan skjønt rides op i linjer klare.

Hans virke minder om den friske kilde,
der samler stof fra tusen aarer smaa,
og mens den strømmer over marken graa,
klær denne grøn i lysets straalers milde,
ei bare det, men gjør dens planteliv
langt rikere end nabojordens dække
ifra sit utspring, til i langsomt siv
sin lyse farve den kan vidt utstrække.

Idag der fylkes vil fra by og dale
blandt dem der hentet kræfter fra hans væld
og priser som et stort og avgjort held,
at de fik ildnes av hans sjeldne tale.
Vi atter rundt hans merke samlet staar.
Om kamp og stræben her i livets vrimmel
kan løfter gives fuldt i mindets vaar,
selv under hvælvet av en vinterhimmel.

VED EN SØNS DØDSLEIE

(1923)

Læg dig mit barn i søvnens skjød,
luk dine øine til!
Her ved dit feberleies glød
din moder vaake vil.

Hun kjøle skal din pande het
og lække mildt din tørst,
og be at døden tar i fred
det skud som spirte først.

Den staar saa fast ved sengens fot
den hvite, stille gjest,
der samler op ved livets rot.
„Ak, bær ham allerbedst!”

Ei mere jeg formaar, min søn,
her i din tunge ve,
end dæmpe ham med denne bøn
igjennem taarene.

Jeg takker for dit bleke smil,
det sidste du mig gav!
Jeg vet jeg ofte se det vil
i rosen paa din grav.

La Francens rike blomst den er
mig altid dyrebar,
gjemt mellem blades skjønnne skjær
den har sit dype svar.

Skapt av en jord i gylden sol
og vaat av hellig blod,
den er sit fædrelands symbol
paa kjærlig offermod.

Min ven, jeg med dit smil i favn
nu lover ved din død
at lægge varsomt ind dit navn
i denne roses skjød.

Ti odlen som du aldrig faar,
i skogens dype bund
som arv til fædrelandet gaar
nu i din sidste stund.

Hver gang jeg finder paa din grav
dit smil i rosens lød,
da skal jeg verge hvad du gav
med det min evne bød.

ADJUNKT ASTRID GLEDITSCH
IN MEMORIAM
(1924)

Du gik til din gjerning med hellig mot
og løftet de hænder spæde,
hvor Ishavet raser mot klippens fot,
for kundskapens lys at sprede.
De tunge tak du stundet imot
og grep dem med stille glæde.

Dog Ishavets vælde i hænder smaa
har slukket den klare kjerte,
og ikke mere kan tappert slaa
det unge, modige hjerte.
Det maa vi nu alle tænke paa,
som staar her i sorgens smerte.

Men de, som idag er din æresvagt,
vil ind dig i kransen binde,
som ned for vort fædrelands fot er lagt,
hvor unge skud er at finde,
som hadde for store ofre bragt.
Der lyser du i vort minde.

NORDLYS
(1924)

Se et fagert nordlys leker
over Nordens mørke himmel,
og i glad forundring peker
dit en mægtig menn'skevrimmel.

Gyldne nordlysstraalers gaade,
forskeraandens dype tanke,
fik til nu som støvet raade,
kosmisk støv bak skyens banke.

Hør vor jubel! støvets taaker
var krystallers skjønne skare;
renest form av stoffet vaaker
i krystallens linjer klare.

Ved dens glimten i det høie
faldt, mens stjerner over tindre,
i taalmodig forskers øie
sandhets lys fra rummets indre.

Nordlystræet — sælsom viden —
med dets tusen straalegrene
nærer sig igjennem tiden
just av stoffets former rene,

mens det samme stof hernede,
mindre rent i muldens gjemme,
kan sin kraft fra roten lede,
til i knoppen det er fremme.

Vi som er til jorden bundet,
stirrer glad mot Nordens himmel
med en kundskap nylig vundet
om krystallers rene vrimmel.

BYGDINS REGULERING (1924)

Sky som høie tinder kløve,
sänk dig ned med stille makt
over Bitihornets løve!
Jotunheimens stolte vakt.

Dæk dens aasyn! Bygdins bølge
synger nu sin klagesang,
mens dens lysegrønne følge
gaar mot mur fra bræens fang:

„Saa taalmodig gik vor skare
i syv lange, triste aar;
ti vi tænkte, denne snare
vilde brytes av en vaar.
Da i Vinstrens blanke flate
hopper vi i raske sprang
og kan fiskeynglen mate,
før vi gaar mot dal med sang.”

Hør dens røst indunder uren
med de bitre alvorsord:
„Du som kalder dig kulturen,
hvad saa *du*, da her du for?
Stirret du med uviss maaben
kun paa Bitihornets væg?
Glemte du i Norges vaaben
lyser løvens stolte træk?”

„Helligdommens vakt skal krænkes!”
lød det strengt fra tingets hal,
„Bygdins bølge evig lænkes!
Den er regnet om i tal.”
Du som være skal det høie
sterke vern fra fjeld til strand,
ak, du glemte jo at bøie
øret lydhørt til dit land!

Magnus bondens gods lot røve.
Sigvat dadlet ham og bad.
Kongen vendte ei det døve
øre til, da skalden kvad;

han *den gode* blev ved anger.
Lyttet *du* ei i din sal?
Jotunheimens egen sanger
bad jo selv, en graanet skald!

Liten Vinsterbonde modig
bad dig redde kostbar skat;
ham med vaaben rammet blodig
du i tungsinds mørke nat!
Sigurd, selv i storhetsvanvid
sænket sverdet rask paa stand,
da han møtte Ottars tillid,
gjorde ham til lendermand.

Djerve forpostrække, Skaget,
Bitihorn og Hedalsmu!
Dine sønner dæmper naget,
kjække ord de talte, du!
Han hvis tun saa stolt omkranser
Grindadn og Vennisfjeld
hadde brutt de seige skanser,
blot man vilde undt ham held.

Altid møttes bondens tale
under stridens hete med:
„Her er guld til dine dale!
Far fornøiet hjem i fred.”
„Vi ber ikke her om slanten,”
svarte han fra grønne vang,
„kom jo ikke hit som fanten,
men til kamp og vaabenklang!”

En der vakt som gik paa flyen,
skal faa melde Jer det nu,
meget godt blev talt i byen,
Bitihorn og Hedalsmu!

„Bygdins bølge nu vi redder!”
ropte en med høi kultur
ifra Mjøsens grønne bredder,
adlet i en skjøn natur.

Trøndersk tale høi og kraftig
rullet under salens hvælv,
aller seigest og mandhaftig
en fra Setesdalens elv;
ti ved Byglandsfjordens strande
væbnet, følsom for dens graad,
vilde den for Bygdins vande
finde ut det bedste raad.

SVALBARD

(1924)

Nu lyser glæden i hver nordmands øine,
hans hjerte fyldes av en egen fryd,
ti Svalbards kolde kyst i nord sig høine,
men slutter sig dog skjønt til vor i syd.
Kun bølgen, Norges elskte, dækker over
den skjulte strand i havets dunkle bo;
men skibet som en fugl paa salte vover
er netop for vort land den rette bro.

I vest der søkes efter svundne skatte
med gamle kroner i det norske skjold;
i nord sig reiser tre, der ei er matte,
paa Norges isse fæstet uten vold,
og „Diademmet” til de „Kroner trende”,
for moder Norges pande skjønnest pryde;
dets iskrystaller sandhetsklart vil sende
sin diamantglans hendes sverd og spyd.

Hvem bragte fædrelandet slik erobring?
Mon vikingskarers djerve, vilde flok,
der aldrig under rov og vaabenklirring
saa ild og blod og jammertaarer nok?

Nei, slike var de ikke disse helte,
som var fra Hellig Olavs skjønne land;
de hammertegnet bar i deres belte,
og mot i brystet hadde alle mand.

Fredsyrstes ædle blik har jorden signet,
der trængtes ikke blod i „No Mans Land”!
Den norske krigsmand ham i meget lignet,
dengang han steg iland med sine mænd.
Men siden har han verget Norges ære
og kjæmpet tappert for dets fulde ret;
han kunde mægtige nationer lære
at indse kravet og at støtte det.

Naar her idag vi takker allesammen,
der stred for landet under kolde pol,
og mindes dem nu i vor fryd og gammen,
men fremfor alle takker Adolf Hoel
og viser ham til festens høie sæte,
da skyldes dette han bar seiren hjem
og dertil dagens byrde og dens hete,
mens fot for fot han langsomt rykket frem.

Nu da vi hører høitidsklokken klinge,
vi undres, hvorfor netop det blev ham.
Han fik sin kraft fra folkets brede bringe,
forstandens lys fra slekt foruten bram,
sin kundskap ifra toppen av vor viden
om stjernens bane, himmelrummets dyp,
om jordens form og vekslen gjennom tiden,
dens planteriker og dens mindste kryp.

At grunde Norges høihetsret i tider,
naar landet staar i borgerkrigens tegn,
det trænger kjæmpekraftens bedste sider;
ti meget savner da det vante hegn.

Saa meget mere værd er da at vinde,
saa meget mere maa vi takke dem
der stred, hvor bare haabets lys fik skinne.
Tifoldig hurra i vort norske hjem!

Naar skibet svømmer som en fugl paa bølge
i fremmed hav og langs vor klippekyst,
og altid fler og flere gjør det følge,
da svulmer glæden sund i Norges bryst.
Da sender hun sit blik mot Svalbards strande
og mindes sine sønners stolte id
og skriver i sin saga ord saa sande,
at dette var i gode *Haakons* tid.

RAGNA NIELSEN

(1924)

Dit blanke skjold har lynet tit i striden,
naar den gik het bak Norges klippemur;
din hvite ganger skinnet gjennom tiden,
naar frem den stormet under kampens lur
med dig, valkyrjen, foran væbnet skare
av sterke, stolte, vaabenglade mænd,
som ikke skyede den største fare,
men ofte syntes just at søke den.

I senest tid du følte ofte lede;
dit høie sind ei taalte stridens art.
Din længsel søkte derfor mindets glæde,
fra frem du jaget i den friske fart
og hentet faldne helte, vaabenbitte
til skjolddækt hal, hvor raadet visdoms gud,
som lot paa brynjeprydet bänk dem sitte,
mens du dem mjøden rakte paa hans bud.

Din aand var ofte fyldt av Brages tale
og bævet stille ved hans skjønne kvad;
i slike stunder over jordens dale
den kunde stige op mot lysets bad.
Dog tit i sorgens dype, mørke vande
den sænket sig; da saa du Asers flok
med undergangens merke paa sin pande
i ilsom hast sig nærme Ragnarok.

Nu er du hævet over Asers himle,
hvor alt det døde vaagner op paany;
ti ren av hjertet bor du nu i Gimle,
der skinner klarere end sol bak sky.

BLAAVEIS

(1925)

Se, det vaagner i den dype muld,
og den mørke skog slaar op sit øie,
truffet mildt av solens straaleguld,
blaat som himlens eget hvælv det høie.
Mens de andre blomsters blad og knop
drømmer end i skog lik sommerfuglens larve
titter denne vakre anemone op,
blaa som Norges egen frihetsfarve.

Ikke ræd for vintersne og blæst
eller frostens kolde, skarpe aande,
smykker den sig skjøn til vaarens fest,
gir dig haabet i din dype vaande,
du som uten tro og uten haab
ængster dig for morgendagens kulde,
skjønt du staar i solens straaledaab,
suger kræfter av dens sluser fulde.

Kjække plante i vort Norges jord,
du som er til frihetskampen kaaren,
la din krone straale frisk mot liten, stor,
som et blik fortrøstningsfuldt i vaaren!

Blaaveis, herligst vaartegn om vor by,
skjønnest krans for landets tænkerpande,
vær velkommen, altid like ny
i den mørke skog langs aas og strande!

TIL DET NORDISKE STUDENTERMØTE I OSLO
(1925)

Skjønt smykket i sit sommerskrud
med løvomkranste fjorde
vort Norge rækker haanden ut
til dem som gaar fraborde.
Med tusen minder i sit sind
og glædestaarer paa sin kind
hun ser dem dypt i øiet ind,
før rørt hun tar tilorde.

„Velkommen ungdomsskare kjær
med aandens adelsmerke!
Tak at I vilde komme her
saa modige og sterke.
Paa alle sletter i vor by,
saa gammel, men nu atter ny,
kvidr glad i mørke aasers ly
saa yr som vaarens lerke.

Mens Østeuropas tunge bjørn
endnu i kampen stønner,
hit kommer efter mandig tørn
I Finlands unge sønner.
Vi hilser dypt Jer djerve rad!
Hvor gjorde det mit hjerte glad,
da I av frihetsdaabens bad
steg frisk ved fædres bønner.

Nys alt i sommernatten taug;
jeg sat i dype tanker.
Da lød fra vest en brus om baug,
kort før I kastet anker.

Den vakte mindets dyre aand;
vi føler atter blodets baand
og trykker varmt Jer sterke haand,
mens alle hjerter banker.

Glad hilser vi paa Danas børn
og vil vort bæger svinge,
hun berget det den grumme ørn
alt hadde under vinge.
Hil Sveas unge staute søn,
som drak saa dypt av Mimers brønd,
før han skred over Kjøl med drøn
og styrke i sin bringe.

La festens jubel klinge varm
i Nordens kolde sone!
At fryd nu fylder nordmands barm
vil friskne end dens tone.
Kom ø- og landbo, islandsk skald!
bænk Jer i *Haakons* høie hal
nu da han mig av iskrystal
vil hente Svalbards krone.”

MINISTERIET LYKKE

(1926)

Altfor lenge har Norge stått
i borgerkrigenes tegn;
altfor lenge har lovene fått
være foruten hegn.
Folket er, som på Sverres tid,
splittet i mangen flokk,
har ikke kunnet feste sin lid
til nogen samlet skokk.

Han som nylig fikk kongens makt
på hver en lovlig vis,
sviktet blev av sin egen vakt;
dog er det ikke forlis.

Selv om Viken ei er lojal,
Trøndelags åpne bygd
er vel ikke så redd og gal
at den ei gir ham trygd.

Nidarosdomen med tårn og fløi
byr ham et sikkert ly,
der den hever sig skjønn og høi
stolt over Trondhjems by.
Rundt sig har han en trofast råd
just av de rette menn.
Ærlig på Norges regnskapsblad
skriver de med sin penn.

Nu da vårt Norge fostre må
mangen en birkebein,
vil nok en fylking sammen gå
som under Sverres tegn,
bringe i kamp under nød og savn
— hver mann ved rette dont —
Norges lykke i sikker havn,
med høien speider nær front.

FORAN JORDLOVEN (1927)

Når endt er dagens brusende larm,
og alt det levende blunder,
da stiger det sukke fra Norges barm,
da har hun de tunge stunder.

Og hvis du hører i nattens tid
den dype, klagende stemme,
da vil du forstå hennes bitre strid
og aldri mere den glemme.

„Akk sønn, du ei kjenner min dyreste lov,
den edelsten klar i min krone!
Vær ærlig og sann, uten tanke på rov,
ellers vakler min eldgamle trone!”

Hun reiser sig rank om røsten er sår:
 „Min sønn, du skal høre min tale,
 hvad enten du vanker i kongens gård
 eller ferdes i tingets sale!

Ti ingen som du fikk leke i sol,
 på vidde, på tind og i bølge;
 det så jeg jo titt fra min høifjellsstol,
 hvorfra sig ei noget kan dølgje.

I berg gikk ofte så mangen en,
 fikk syn som troll og som dverge;
 men hvis man ringer dem ut igjen,
 de kanskje enn lar sig berge.

Men I som gikk i den grønne li
 og smilte ved bjelleklangen,
 hvad eller vandret på flyen fri
 og lyttet til høifjellssangen,

hvad eller stod ved det salte hav,
 hvor fiskerens snekke gynger
 sig over hans dype, kjølige grav,
 der ingen hans dødssang synger,

I sønner bolde! I skal forstå
 hvor kjærte er mig bondens virke
 og fiskerens mot i den lille vrå
 han fikk i naturens kirke.

Lær ingen å stjele den jord han ser
 under dagens skiftende nykke!
 Ti selv om I kaller det „eksproprier”,
 det skaper slett ingen lykke.

I får ikke lov å gjøre til tyv
 min ungdom, min fremtids drømme!
 Som ærlige folk de får sitt besyv
 på tidens vekslende strømme.”

NATURFREDNINGSFORENINGENS NYE MERKE (1927)

Fra Skageraks kyster til opunder pol,
fra strand til den høieste tinde,
der speider vi etter det nye symbol
som stoltest vår tanke kan binde.

Hvor fjellene løfter sin sne over sky
og vinden sig sjelden får hvile,
der ser vi på breer og blomsterstrødd fly
den lynsnare villren henile.

Kun her i vårt rike den søker sitt hjem
iblandt europeiske lande;
kun her kan i frihet den ennu gå frem
og løfte sin kronede panne.

Den fyrste i fjellenes luftige hall
byr Flora de yndigste blommer
av dem som fremspirer i tusenetall
og smykker den arktiske sommer.

Fra høifjell og Svalbard deroppe nær pol,
hvor angstfullt dens hjerte får banke,
vi henter den ned til vårt nye symbol,
der stemmer med fredningens tanke.

VÅR!
(1927)

Soløiet stråler høit på himlens bue
og smelter vintrens hvite laken bort;
snart tender disse strålers klare lue
de tusen bluss på bondens aker sort —
lerfivlens soler små; se da er våren
for første gang av vintermulden båret.

Nu løfter sig ifra sin simple rede
en liten sanger, klædd som marken grå;
den stiger høit mot solen, vekk fra det hernede,
med all sin glede inn i etrens blå,
og da for første gang har himmelhvelvet
i vårens lyse jubeltoner skjelvet.

Så skjønt blev signet, bonde, all din møie
av vårens første blomst og lerkens sang.
Men strålene i fra det varme høie
har også vekket liv i skogens fang,
der nu med sine blåveisøine fagre
mildt luner dine enger, dine akre.

Med vårkrans blå om hovedstadens panne
vi lover dig som har din odel kjær,
at vi med nøisomt sinn skal op oss manne,
så ei den skjønne signen gagnløs er.
I pakt med vårens fordringsløse smykke
vi velger din og fedrelandets lykke!

SOMMER I VESTFOLD (1927)

Solen skinner fra himmel blå
kaller på blomst og blad,
Vestfolds klipper, gamle og grå,
smiler i herlig bad,
båter kruser kun fjordens speil,
bølgen ligger i blund,
langsomt glir over de hvite seil,
mens vinden hviler en stund.

Solen bruner så mangt et kinn
både på sjø og land,
som'ren gjør følsomt så mangt et sinn
både på berg og strand;

stråler fra nuet og fortids brønn
samles bak øiets glar,
billeders rikdom i ramme skjønn
gir oss et mektig svar.

Mennesket vilt av den fri natur
stillet sin hunger sterk,
siden fra en enkel kultur
så det sitt eget verk.
Landet fyltes, den brusende fjord
rullet sin bølge av,
snart de grønskende sletters jord
steg av det salte hav.

Folden gav slipp på holme og ø;
skogklædde åsers topp
så sig i speil i den blanke sjø,
lunet da de kom op.
Folden den gavmilde blev som nu,
vasket for friske vind
nyskapt strand over skjær og flu
i Vikens historie inn.

Herlige Vestfold med urters prakt
over din moderjord øm
skjenkte du Hårfagretreet makt,
spiret av Ragnhilds drøm.
I vår histories første gang,
bak dine åsers ly,
grunnet du også ved festlig klang
Tunsberg, vår eldste by.

Der hvor vinden stryker i hast
Nesjars tungede kyst,
Olav den hellige trykket fast
korset mot Norges bryst.

Siden stod han forlatt på Sem,
— Knut for vidt over land —
ante det led mot et Stiklestad frem;
tåren falt tung mot din strand.

Sigurd fra Jorsal og Gillekrist
enedes ved din stad:
kongsemners tette flokk forvisst
splittede folket ad.

Da stod Sverre av tidens nød
frem med sin klare ånd,
ryddet i landet helt til sin død,
samlet med myndig hånd.

Hyldet blev Håkon på Haugating,
bygget blev Tunsberghus;
lovene dannet en sterkere ring, —
Folden fikk fremmed brus;
Håkon den 6te fra Blancas kne
stirret fra Slottsfjellets sal,
Danmarks strander hvite som sne,
vakte hans lengsels kval.

Tørredes snart den siste knopp
på treet i Ragnhilds drøm. —
Fremmede skibe lett kom op
fjordens svekkede strøm.
Vestfoldkongenes gamle jord
kom under grevers hus,
folket sank i avhengighet stor,
Tunsberg festning i grus.

*

To år tilbake, man stod en dag
samlet ved Tønsberg by,
luften var klar, men rødmet av flagg
i dine åsers ly.

Op over folket raket en drott,
viede stunden inn.
Borte var Tunsberg gamle slott,
Håkon den 6tes sinn.

Hederstegnet på Norges bryst
i Vestfoldkongenes hjem
strålte i høisommerdagens lyst,
der samlingstanken kom frem.
Frihetsstjernen ved solens skin
gjemte sin klare glans;
hver gang det mørkner, den lyser inn
i folkets slumrende sans.

Vestfolds skiber i leding går,
rustet går ferden ut;
polenes isfjell de kjemper står,
strekker dog våben til slutt.
Herlige Vestfold med byers rad,
perler langs Foldens speil,
sender vi nu vår hilsen glad
fra langsomt glidende seil.

REGNVÆRSSTEMNING

(1927)

Der kommer på regnværsdage
iblandt en tungsinnets vekt,
og sorgen kan bittert nage
oss barn av menn'skenes slekt.

Mens klædt står hele naturen
i vårens lyseste prakt,
det synes som om kulturen
har mistet sin egen vakt.

Det er som om ingen tør være
alene, med alvor i sjel;
det er som om ingen tør bære
det ansvar som blev ham til del.

Og derfor så synes kulturen
oss bare en sluttet ring
og pryder sig ei som naturen
med alle de skjønneste ting.

Akk, bare en rift i skyen
vil vise oss himlens blå!
Da flyr en fugl over byen
med håpets grønskende strå.

FORAN VALGENE

(1927)

Ved Nesjar Hellig Olav vant sitt rike,
det han var kallet til ved slektens rett.
Men snart du, nordmann, fikk ham til å vike
for Knut den mektige av fremmed ætt!
Dog du fikk hårde kår der Olav stod
i kval og malte korset med sitt blod.

Se nu står lykken vakt om Haakons trone,
det blinker av de våbendjerne menn,
som verner Norges gamle kongekrone
med sindig kløkt og øvet sverd ved lend.
Bytt den ei om som fordem rett med vrangt!
ti dette nåes lett, men følger langt.

Den gav den første hjelp for folkets møie
og stilte strengt den altfor sterke sus.
Ti skarpt så Atnesjøens klare øie,
og steil stod pannen over Sognefjordens brus,
mens kirkens mann i Nidardomens skjød
bad varmt om hjelp for birkebeinens nød.

Den skjenkte villig fra sin lavlandshave
Den nye frihets milde, søte frukt.
Du sier tverr, ei stor nok var din gave;
men tre får ei med mislig sommer bukt.
Skal frukten høstes inn i butt og så,
må stormen ikke treets grener nå.

Fra Nordkapps høie isse hørtes ropet:
„Vi frykter ei — er vant til fugleskrik,
den fredelige borger skal ha håpet!
vår statsvogn kjører ikke over lik.”
Med stor tålmodighet og kyndig hånd
han løste knuter på det skjøre bånd.

Du norske mann fra hav og dal og sletter
kom legg din seddel trygt i lykkens skål!
Du vil ei angre i de mørke netter
at kraft du fikk til tro å holde mål.
Senk ikke ved ditt vegelsinn en sorg
ned over Norges gamle klippeborg!

HENRIK IBSEN

(1928)

Nordstjernens stråler tegner
hans navn på jordens rund;
dets skrifttrekk aldri blegner
i nattens stille stund.
Ti sannhets dype kilde
han fandt i tåkedamp.
Han verget årle, silde
dens veld i sjelekamp.

Han bar til fedrehjemmet
dens friske, klare vann,
når ene han som fremmed
drog hjem fra solrik strand

og varslet oss om snaren,
vi selv har stillet op;
ti seeren så faren
for fuglekongens kropp.

Hør hvad den vise skriver:
du rotløse Peer Gynt,
som ennu går og driver
med alskens tøv og pynt.
Ei tankeløst du bytte
mot vissent blad og siv
må Solveigs enkle hytte
med alt dens rike liv.

Slipp Solness av din tanke
det altfor store bo;
der kan ei hjerter banke,
der kan ei viv få ro!
Akk, Norges sønner bygg ei
mer høit enn selv I går.
I ser vel at på den vei
får landet ulivssår.

Ellida ifra havet,
når fritt dig valget står,
si, følger du ei kravet,
inn til ditt eget går?
Skap om dig alt det milde,
så får den arme brød,
og vern den unge Hilde
i hjemmets lune skjød.

Ryst Eyolf av din tanke,
vågn op fra tanke lam
du norske mann og kvinne,
ti strømmen fanger ham.

Ditt samfund står og venter
På ansvar i ditt bryst.
Fra det du krefter henter
til Norges alvorsdyst.

Men vågner vi av dvale,
og livet vinker rikt,
da lytter til hans tale
vi i hans siste dikt.
Kun der går vi tilbake,
hvor det er sant og rett;
ti ellers alle dage
vi bittert angre det.

DRONNINGENS FØDSELSDAG (1928)

Femhundreårslengslen i folkets bryst,
den drøm i dets dypeste tanke,
fikk liv efter kampens heldige dyst,
da i vår histories høisommerlyst
du kom over hav til vår klippekyst.
De nordmenn reiste sig ranke.

Da steg du iland vår dronning fin
så stille ved *Haakons* side.
Høit bar han vår fremtid på armen sin.
Den var ikke liten den gaven din,
som tinte nordmannens frosne sinn!
Ti endt blev århundreårs kvide.

Vi takker så varmt for det du gav,
der løste så mangen gåte.
Fra Svolders gråttunge, kolde grav
kom Olav påny over samme hav,
og Erling fra Soles spørrende krav
fikk svar med hin kongeflåte.

Da Hårfagretreets øverste topp
tørket inn under Kalmartiden,
ung Olav døde, den siste knopp,
avhengighetstiden sa aldri stopp!
Femhundre år: og du kom op
med Haakon og Olav liten.

Og siden du fulgte fra Oslo slott
vår ferd med ditt milde øie.
Når skogen sin hvite sne hadde fått,
så mykt av din lette fot blev den trådt;
du gled med vår prins og vår edle drott
på ski under graner høie.

Stolt Englands datter, vår Dronning huld
vær hilset fra Norges dale!
De eier vel ikke ditt hjemlands muld,
men har dog favnen av blomster full.
Og gygne årer fra hjertets gull
vil nå dig i folkets tale.

TIL STORTINGETS ÅPNING (1929)

I uvisshetens vinternatt
blev tendt i tanke klar
den gnist som bragte frihets skatt
i dagen åpenbar.

Du Eidsvolls etling, stortings­sal,
nasjonens hjerteslag,
med ekko ifra fjell og dal
du hilser oss idag.

Du blev den frihetsstjerne lys
på Norges klippebryst,
som viser vei i mørkets gys
ved hård og farlig kyst.

Ti du som ser hvad der står bak,
du vet det er ei prakt,
men sannhetens og rettferds sak
som er den største makt.

Du verger den i kampens gny
med friskt og hellig mot.
Du har jo her i denne by
selv løven ved din fot.

Alt rent og godt i folkets sjel
skal samles om ditt verk
og skjenke kraft til tanke hel,
som holder Norge sterk.

Du frihetsstjerne på dets bryst,
i folkets hender gitt,
skal være alle nordmenns lyst
og holde Norge fritt.

FORAN INNTOGET

(1929)

En morgen i mars der hviskedes vår,
og solstrålen lekte på Wergelands panne,
der han i studentenes helligdom står
og løfter sitt blikk, det uskyldige sanne.
Men vet I hvad høit på hans isse man så?
Et duepar var det som satt der i solen.
Symbolet for fromhet og de ikke få
der jubler og tenker på bryllupskjolen.

Velsignet blev synet av dikterens ånd
der favnet fra hytte til kongenes borger,
og løftet hans sterke, men varsomme hånd
til vern for en blomst og en sommerfugls sorger.

O under! den viet i selvsamme stund
to unge høie og skyldfrie sjeler,
som snart vil love av hjertenes grunn
at sammen ved nordmannens arne de dveler.

I Wergelandsvigde velsignelsen har,
når op I skal kjøre i inntogsstunden
som Norges det sorgløse duepar,
forbi det hellige sted i lunden!
Den følger Jer siden i kirken inn
og knytter dobbelt ved alterringen
det bånd der føles av edleste sinn
som zefyrens vift over fuglevingen.

VED KRONPRINSENS BRYLLUP (1929)

Nu har *Fortuna* brudedefaklen tendt
på Oslo slott hos *Maud* og *Haakon* gode,
den rike hederskrans av gjester sendt
til øket glans om bruds og brudgoms hode,
og kalt nasjonen frem til æresvakt
for *Märtha*, strålen ifra øst, den blide,
og *Olav*, spiren i dens hjerte lagt,
der sov i leiren trygg ved folkets side.

Vi hører hennes røst i denne stund
da folkesjelen står med stemte strenge.
Det skjelver sakte om den bleke munn,
og vemodstonen dirrer sterkt og lenge,
mens stilt hun nevner Norges Kalmartid
med samme rot for Nordens trende lande,
da toppen visnet i en storhetsrid
og tørket inn på Danmarks lyse strande.

Dog rammet sorg ei bare Norges fjell:
Hårfagretreets knopp som ei fikk briste.
Svea gjød strømmer av sitt tårevell,
ung Olav var jo Folkungettens siste!
Nu har til fryd sig vendt den gamle sorg:
Fugl Fønix løftet sig av askemulden
500 år derefter. Fra vår kongeborg
sken Norges sommersol tross vinterkulden.

Ved fest er gladest sammen slike land
der alle nyder fri nasjoners ære.
Hvor kan vel Norges furu, bøken, Sveriges gran
på samme rotsystem forenet være?
Står røtter fritt, da kroner rikest er
og strekker mot hverandre friske grener.
Ti Nordens enhet, denne sannhet kjær
man har når *vennskap* våre land forener.

Vi alle kjærlig takker dronning, drott
for *Olav*, dette friske skudd på furustammen,
hvis sjel fikk suge kraft på Oslo slott
fra sagas dype jord og frihetsflammen,
hvis mot blev øvet kjekt i lek og dyst
med våben, ski, på bølge — bakkekammen.
Takk for I podet denne folkets lyst,
dets unge stolthet på Norrønastammen!

*

„Du nordmann” — er Fortunas slutningsord —
„som hilser *Märtha* ifra øst, den blide,
virk så ei skyer stiger fra din jord,
at strålen kan bli sol ved Olavs side.
Gi løftet nu i vårens unge dåb
og hold det, selv om kommer tunge tider!
Ti *Olavs* lykke er nasjonens håb;
hvor den går foran, folkets efter skrider.”

CLEMENCEAU

(1929)

Løft hatten av og bøi ditt hode stille,
la Norges flagg halvt op på stangen gå!
ti nyss han lukket sine øine milde
den Frankriks sønn man kalte Clemenceau,
det navn som drønnet i kanoners torden!
„den gamle tiger” føiet blev dertil.
Men han skal hete *løve* her i Norden!
som den han søkte frem i kampens ild.

Lik tig'ren legger den sig ei i sivet
med våkne sanser og en grusom list;
ti i dens ville dyresjel blev givet
av skaperen en liten edel gnist.
Det svake trenger ikke spent å lytte,
men kan sig skjule under nattens damp.
For brølende går løven efter bytte.
Når den er sulten går den ut til kamp.

Som den han brølende gikk ut mot striden,
men ei for hunger eller eget rov.
Dypt i hans sjel stod skrevet tross hans viden
kun Frankrik, Frankriks frihet var hans lov!
Senk dig, vårt flagg, for Frankriks gamle løve
der slumrer søtt i Tricoloren svøpt,
hvis rene blå ei ørnen kunde røve,
skjønt den i millioners blod blev døpt.

Vårt frihetskors ei kostet mange døde,
da frem på fortids røde bunn det stod;
men Tricolorens stripe blå er lik den røde.
Påny den alltid kjøpes må med blod.
Og derfor fikk slik høide frihetstreet
der spirte av den gjennomtrukne jord,
at frøet fra dets skjønne topp blev seet
å dale ned her i vårt høie nord.

Med vemod føler vi idag din smerte
du skjønne solland, da det skjulte bånd
oss binder til ditt store, varme hjerte,
hvis slag har dirret i vår folkeånd.
Vi gråt for alle dine ofre tunge,
for skyttergravens krevende „il faut”,
din ødelagte jord, de mange unge.
Vi feller tårer nu for Clemenceau.

Denne bok kan beholdes til siste dato på hullkortet.

Etter den tid betales **10 øre pr. dag** i overdagspenger. Utlånet kan fornyes én gang. Boken må forevises ved fornyelsen.

Nettopp utkomne bøker kan ikke fornyes.

--	--	--

mD

lex

Resvoll-Holmsen:
3 tidens løp

Depotbiblioteket

76g1 62 066

RESNOUOLLI-HOLMISEMI: TIDEMNO FOR